

Top 3 bài văn mẫu Kể về một chuyến đi biển Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Kể về một chuyến đi biển Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

Nếu ai đã đến Quảng Ninh thì chắc sẽ không quên ghé thăm vịnh Hạ Long. Năm ngoái, tôi đã có một chuyến tham quan vịnh Hạ Long với bố mẹ và em trai. Tôi rất thích thú và nhớ mãi chuyến đi tuyệt vời đó.

Đó là một ngày nắng đẹp, từng đám mây trắng nhơn nhơ giăng giăng khắp nền trời xanh ngắt. Cả nhà tôi cùng vi vu trên chiếc xe ô tô với rất nhiều hành lý cho chuyến đi chơi biển. Chị em tôi ai cũng háo hức chờ mong đến nơi. Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã có mặt ở Hạ Long. Ở đây, không khí thật trong lành và dễ chịu. Những làn gió biển nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi.

Vẻ đẹp hùng vĩ của vịnh Hạ Long khiến ai nấy cũng phải trầm trồ. Từ trên cao nhìn xuống, vịnh Hạ Long như một bức tranh thiên nhiên sống động. Nơi đây mọc lên bao nhiêu là đảo và hang động: hang Đầu Gỗ, động Thiên Cung, hòn Trống Mái,... với hàng ngàn loài động vật, thực vật phong phú và quý hiếm có ở trên rừng dưới biển. Tôi cùng gia đình đến tham quan động Thiên Cung – một trong những hang động đẹp và nổi tiếng nhất vịnh Hạ Long và trong cả nước.

Theo một con đường vách đá cheo leo, cây rừng cho phủ xanh um, chúng tôi thật bất ngờ thấy động hiện ra trước mắt với một vẻ đẹp lộng lẫy đến ngỡ ngàng. Cô hướng dẫn viên kể rằng động Thiên Cung gắn với một truyền thuyết về vua Rồng xưa. Trên vách động là một bức tranh hoành tráng với những đường nét chạm khắc tinh tế của thiên nhiên mang hình ảnh của những nhân vật cổ tích xưa.

Ở gần động cuối cùng là nơi nàng Mây trong truyền thuyết đã tắm cho một trăm người con của mình. Cuối một con đường uốn khúc quanh co là nơi chia tay của nàng Mây đem theo năm mươi người con đi khai phá vùng đất mới với Hoàng tử Rồng – chồng nàng cùng năm mươi người con ở lại xây dựng quê hương.

Địa điểm tiếp theo mà gia đình tôi đến thăm là đảo Tuần Châu. Đây là nơi cung cấp rau xanh cho thành phố. Chúng tôi mới tới một ngôi nhà bằng tre nứa, song mây đơn sơ đã được dựng cách đây rất lâu. Đó là nơi nghỉ chân của Bác Hồ sau mỗi lần đi thăm vịnh. Trên đảo Tuần Châu, buổi tối, người ta còn tổ chức sân khấu nhạc nước và xiếc cá heo. Bố mẹ cũng đưa hai chị em tôi đi xem. Em trai tôi rất thích thú và chạy nhảy tung tăng. Đó thực sự là một buổi tối rất tuyệt vời.

Khi về đến chỗ nghỉ, cả nhà tôi đều thấm mệt nhưng ai nấy vẫn háo hức, thích thú đi ngắm cảnh thành phố Hạ Long về đêm. Cả thành phố lung linh ánh điện trong làn gió mát rượi từ biển thổi vào. Ngày hôm sau, tôi đi tắm biển ở Bãi Cháy nằm theo bờ vịnh Hạ Long. Đến đây, tôi hò reo thích thú cùng làn gió biển lồng lộng. Bãi cát vàng óng trải dài dọc bờ biển. Sóng biển lăn tăn đập vào bờ, từng đợt sóng nổi tiếp nhau đùa giỡn.

Sau khi tắm biển, chúng tôi tận hưởng những trái dừa tươi ngay trên bờ và ngắm cảnh Bãi Cháy. Đó là một khu du lịch, hấp dẫn khách trong và ngoài nước với địa hình là một quả đồi thấp thoải thoải, được bao quanh bởi những hàng thông cổ thụ. Nơi đây, các tòa nhà cao tầng mọc lên như nấm, mang lại cho thành phố biển một dáng vẻ hiện đại.

Khung cảnh nơi đây khiến chúng tôi không muốn rời đi, nhưng rồi cũng phải đến lúc chia tay với Hạ Long. Hạ Long thật là đẹp! Vẻ đẹp ấy chính là món quà độc đáo nhất mà thiên nhiên ban tặng cho con người và vùng đất nơi đây. Nếu có dịp, các bạn hãy đến thăm vịnh Hạ Long để chiêm ngưỡng và tận hưởng những kì thú của thiên nhiên, các bạn nhé!

Văn mẫu lớp 10 Kể về một chuyến đi biển mẫu 2

Với thành tích học tập tốt, hè năm ngoái bố mẹ đã thưởng cho tôi một chuyến đi biển Vũng Tàu diễm lệ và tràn đầy sức sống. Tôi không thể nào diễn tả được cảm xúc của mình: vừa vui mừng, vừa tự hào vì đây là phần thưởng tôi đạt được sau một quá trình phấn đấu.

Ngồi trên xe, ngắm đường phố vào sáng sớm, tôi thấy thành phố nơi tôi ở sao mà đẹp thế! Hai bên đường trồng hai hàng cây xanh mát tươi tốt, thẳng tắp như những chú bộ đội đang đi diễu hành. Vừa đi đường, vừa ngắm cảnh, cuối cùng chúng tôi cũng đến biển. Biển Vũng Tàu mơ mộng nhưng cũng tràn đầy sức sống làm tôi đứng mê mẩn quên cả lời mẹ dặn dò khi xuống tắm.

Cái mùi mặn mặn của biển trong làn gió thổi nhẹ qua làn tóc tôi khiến tôi cảm thấy rất thích thú. Khi gia đình tôi nhận phòng, nhìn từ cửa sổ tầng năm tôi ngắm được toàn cảnh thành phố Vũng Tàu thân yêu, đây là một thành phố xinh đẹp và phát triển, đúng là một thành phố du lịch.

Hôm nay trời thật đẹp, bầu trời trong vắt một màu xanh, không một gợn mây. Có một vài con chim biển đang bay lượn trên trời như muốn nhập bọn với những trò vui của du khách nơi đây! Mặt trời trông như quả bóng lửa rực rỡ giữa một màu xanh trong veo. Khi bố mẹ bảo tôi có thể xuống bãi rồi, tôi mừng rỡ chạy nhanh như cá được gặp nước, tôi đã mong chờ giây phút này lâu lắm rồi!

Bờ cát mềm mịn, mát lạnh khiến tôi có cảm giác như mình đang đứng trên một tấm thảm màu vàng nhạt bằng nhung. Bước ra xa một chút là bàn chân tôi đã chạm những ngọn sóng tràn bờ. Những ngọn sóng nghịch ngợm vỗ đến chân tôi từng đợt, từng đợt một.

Nước biển mát vô cùng! Biển mênh mông vô tận. Biển như một tấm gương khổng lồ phản chiếu lại hình ảnh của bầu trời. Hình như tôi đập phải thứ gì đó! A! Là những chiếc vỏ ốc. Nhìn chúng đọng nước biển, lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời đẹp thật! Cái màu trắng ngà, cái màu đỏ, cái màu hồng nhạt,... thật đẹp, tôi sẽ gom chúng lại để về nhà làm vòng đeo hoặc trang trí căn phòng nhỏ.

Phóng tầm mắt nhìn về bãi biển, những chiếc dù đủ màu nhìn sóng động như những cây kẹo mút khổng lồ. Du khách về đây tắm biển rất đông, có cả du khách trong nước và du khách nước ngoài. Tất cả họ đều rất vui vẻ và thân thiện, dường như trở về đây để quên đi những mệt mỏi, để tận hưởng cuộc sống nên gương mặt ai cũng sáng khoái và vui vẻ.

Trên bãi biển, du khách chơi những trò chơi thể thao, trông rất vui, như: bóng chuyền, bóng nước. Xa xa, nhiều du khách đi thuyền buồm và lướt ván, những đứa trẻ thì xây lâu đài cát hoặc chạy nhảy tung tăng đùa với những con sóng. Cả gia đình tôi cùng nhau tắm biển, cùng nhau vui chơi thật vui vẻ.

Đến biển Vũng Tàu mà không ăn hải sản thì uổng lắm! Bố dẫn tôi và gia đình vào một tiệm bình dân trên bãi để ăn: nghêu, tôm, mực, cua,... Ngon quá! Đã xế chiều, gia đình tôi về khách sạn để nghỉ ngơi và chuẩn bị hành lý đi về. Nhìn ra ngoài, tôi thấy một bầu trời ửng đỏ. Mẹ tôi bảo đấy là trời đang nấu cơm. Khác với buổi sáng, trời vào hoàng hôn trên biển có vài đám mây đủ màu trôi bồng bềnh. Trông chúng như những cây kẹo bông gòn màu sắc mà mẹ mua cho tôi khi tôi còn nhỏ.

Biển chiều thì phẳng lặng, trầm tĩnh hơn biển vào sáng. Trên bãi cũng ít người tắm vì họ cũng như chúng tôi, đều về nghỉ ngơi cả rồi... Đã đến giờ chúng tôi phải về. Trước khi lên xe, tôi nhìn biển và cảm thấy cảm thấy tiếc nuối. Tôi sẽ cố gắng học tốt để bố mẹ thưởng cho tôi những chuyến du lịch tiếp theo. Hình ảnh bãi biển Vũng Tàu đẹp như tranh và đầy sức sống này sẽ mãi mãi in sâu vào trái tim tôi như một kỉ niệm đẹp.

Kể về một chuyến đi biển Văn 10 hay nhất mẫu 3

Thế là, bằng đủ mọi cách, từ năn nỉ ỉ ôi, tôi dỗ cơm, dọa "tuyệt thực", cả lớp cũng xin được một chuyến đi biển hai ngày. Chuyến đi mà để có được, nhiều đứa đã phải trả giá bằng cả máu và nước mắt.

Chứ còn gì nữa, thằng Hoàng, vì phải thức đêm nhiều lên mạng tìm tour cho lớp mà bị chảy máu cam. Cu cậu hoảng quá vì nghe đầu người ta bảo, chảy máu cam là dấu hiệu của máu trắng thời kì cuối. Hay như Dung lớp phó, xin được cho cả lớp đi rồi thì đột nhiên bố mẹ đổi ý 180 độ, không cho đi vì sợ "không an toàn". Cả một đêm khóc lóc như mưa, bố mẹ buộc phải thay đổi "quan điểm lập trường" chỉ vì sợ nó làm ngập nhà. Cô nàng vác theo một cái kính râm to sụ để che hai con mắt sưng húp, hợp lạ lùng với cái miệng cười toe như bông loa kèn.

Làm lớp trưởng, tôi thấy thế là mãn nguyện. Gần 50 người rong rã, từ trẻ con (con cô chủ nhiệm), đến trẻ nhỡ (bọn tôi) được người lớn cho một chuyến đi Vân Đồn hai ngày, chính xác là đảo Quan Lạn, thế là ô kê rồi.

Lò dò đếm đi đếm lại trên xe, thiếu mất cánh tay của thằng Thắng. Nó từ chối chuyến đi vì một lí do "lãng xẹt": "về quê". Cả lớp đã phải gào lên với nó là "mày về quê lúc nào chẳng được", nhưng thằng bé đầu cứng hơn quả trứng kia nhất mực từ chối. Không đi thì thôi, về sẽ phải hối tiếc đây, với tư cách một thằng bạn thân, tôi tuyên bố thằng thừng với nó như thế. Cũng chẳng thay đổi được gì, cứng đầu thế không biết. Thế là nó ở lại.

Bọn trong lớp từng chỉ kịp buồn một tẹo rồi thôi, hơi đâu, vắng mợ thì chợ vẫn đông mà. Duy chỉ có một đứa con gái là buồn nhất, nguyên "bí phở": Tú Anh. Ủ, thì ngay từ hồi đầu năm lớp 11, cả lớp cũng lờ mờ đoán ra hai anh chị này chắc chắn có "cảm tình" với nhau, nhưng chẳng đứa nào dám nói, Mà bố mẹ cô nàng này khó tính khủng khiếp. Để được đi chuyến này, cô bạn chắc cũng tốn không ít khăn giấy để lau nước mắt (chẳng kém cái Dung là mấy). Vậy mà thằng Thắng không đi! Mấy đứa thuộc tổ đưa lê của lớp thở dài ngao ngán. Nó mà không đi thì chẳng có cặp đôi nào để tác thành nhân duyên cả. Mang theo bộ mặt rất đổi chân chính của mấy bà mai mối thất nghiệp, bọn con gái kéo nhau xuống cuối xe đánh bài quyết son. Còn tụi con trai ngồi soạn "văn tế" và bàn trước "án tử" để khi nào về Hà Nội úp sọt thằng Thắng một trận. Cả hội vui như tết, chỉ riêng Tú Anh là buồn. Xin thề có quỷ thần chứng giám là lúc này, mặt nó không còn dài như quả bí nữa mà dài không khác một cái bom.

Tàu cập bến, cả hội 46 đứa cả nam lẫn nữ ào lên bờ, chẳng khác gì thực dân ngày xưa đi xâm chiếm thuộc địa. "Sóng di động mất hoàn toàn chúng mày ạ" - Thành reo lên như thể mới tìm ra châu Mỹ. Có nghĩa là mọi liên lạc với thế giới bên ngoài đứt hẳn, cũng có nghĩa là bước chân lên đảo này, chúng nó trở thành thổ dân thực sự. Và nếu không có bầy thổ dân nhí nhố này thì chẳng ai có thể đẩy được cái ô tô chở khách - là già số 1 của đảo - về với nhà nghỉ. Một đứa nào đấy bật cười (theo đúng cái kiểu ở lớp gọi là cười bỏ đẽ em bé): "Nhà nghỉ này tên là Robinson chúng mày ạ" "Hehe, nghĩa là bị tổng lên hoang đảo thật à" - thằng Quân, tổ trưởng tổ

"mùi" ré lên. Bọn con gái vừa say sóng mệt lử cả người cũng không thể kìm được vẻ phấn khích, nhất là khi biết rằng chúng nó là đoàn khách duy nhất trên đảo này. Tour này đáng đồng tiền bát gạo, thằng Hoàng vừa vuốt cái cằm lún phún mây sợi lông tơ của nó, vừa "cười ruồi" tự thưởng. Chỉ riêng Tú Anh, cô nàng vẫn buồn, nhưng mặt không còn dài bằng cái bơm nữa mà ngắn lại còn như quả bí.

Tối đốt lửa trại, bọn con gái hò hét khản cổ, cổ vũ cho bọn con trai thi kéo co. Một chú của đội A "khôn khéo" buộc dây vào cây thông, bọn đội B kéo mệt nghỉ mà không làm gì được. Trọng tài phát hiện ra thì đã hòa cả làng. Rồi đưa bóng về đích, ăn sữa chua, nhảy bao bố... Lần đầu tiên lớp mới vui thế này. Những đứa mà ở trên lớp cứ tưởng chỉ biết đâm đầu vào quyển sách thì bây giờ hò hét cũng chẳng kém gì ai. Thằng Vịt tranh thủ chạy ra "tán" bạn chuyên ngữ đi cùng đoàn, cái thằng đến lạ, cứ thấy con gái (mới đến) là lại "bì bà bì bõm". Hải "cô" lon ton chạy theo mấy em gái ra biển ngắm sao. Biển đen thẫm, trời cũng đen thẫm nhưng sao thì dày đặc. Và "Bí phở" rất có thể sẽ là nguyên nhân phá hỏng cuộc vui của cả lớp. Nó lại ngồi, trầm ngâm và nhớ thằng Thắng.

Sáng sớm, cả lớp ra biển tắm. Bất chợt, một đứa khựng lại, mặt thẳng thốt. Thằng bé quay sang chỉ trỏ cho đứa bạn đi cùng. Thằng bạn lại gọi ngay hai đứa nữa cùng đứng xem. Rồi một đoàn rồng rắn đứng trên bờ phi lao nhìn xuống mà không ai dám bước xuống bãi cát. Tú Anh là người chạy ra cuối cùng. Và có thể ngờ được không, khuôn mặt cả một ngày dài không nặn nổi nụ cười nào bỗng chợt mỉm cười. Trên bãi cát dài, bao nhiêu trái tim từ bé đến to xuất hiện chỉ với một dòng chữ: "Tú Anh - tớ mến ấy".

Không gian như chợt đặc quánh lại, và Mặt Trời phía xa cũng bắt đầu ửng hồng như khuôn mặt cô cựa bí thư lúc này. Một đứa nào đấy phá tan sự im lặng: "Chị Bí sướng nhé, được anh nào trong đoàn để ý" "Hay là Thắng nó gửi lời cho gió đến đây nhì" - có đứa còn thì thào. Chẳng cần biết lí do, với Bí, bất kể đó là ai, hẳn cô bạn đang sung sướng đến chết đi được. Nụ cười rạng rỡ trở lại sau 1 ngày "tu" kiếp bơm Bí, cô bạn chạy ra biển đầu tiên, đùa sóng và nhảy múa "hồn nhiên hơn cô tiên". Cả một lũ chạy theo bắt chước, trong bao la bát ngát khí trời. Tiếng cười giòn tan hòa vào gió biển.

Thắng nhập đoàn chúng tôi muộn một hôm. Gãi đầu gãi tai, "thằng cu" bảo: "Nhớ lớp không chịu được!" "Nhớ lớp hay nhớ Bí thư?" Cả lũ nhao nhao- Mắt mũi các chị chuyên gia buồn - tám long lanh khác thường, hẳn là đứa nào cũng háo hức muốn "bán" cái tin mật về những con chữ tình cảm của "tình địch" bí ẩn với Thắng. Nhưng rốt cục, không đứa nào nói cả. Sự tình khó tin của cái đám loa phóng thanh ấy làm cả lớp bất ngờ dẫn đến khâm phục và xúc động điên lên được. Dung thì thào với Vịt (trời ơi, mới sáng bảnh mắt mà cô nàng đã lại đeo kính râm

to bự - đúng là đồ con gái điệu): "Đôi trẻ sau này mà thành là nhờ công lớp mình hùn hạp, may nhỉ". Trong lúc cả lớp sôi lên với những "âm mưu" và "thỏa thuận" bí mật, "đôi trẻ" vẫn chẳng hay biết tí ti. "Thằng cu" Thắng vẫn tươi tỉnh và bạn Bí thở thì, hừm, khỏi phải nói, tươi hơn cả chữ tươi.

Sau này về đến Hà Nội, nhắc lại cuộc đi chơi, đứa nào cũng kể lại câu chuyện ấy như kiểu một câu chuyện cổ tích. Riêng tôi, chỉ biết cười và nghe chúng nó huyền thuyên. Bởi vì có ai biết rằng, sáng hôm đấy, tôi cũng ra biển từ rất sớm. Và bắt gặp một cái dáng quen thuộc, đang khom lưng vẽ những hình trái tim trên cát với tất cả yêu thương, với cả kiểu chữ T hoa không nhầm lẫn với ai. Và tôi nhận ra nó, nhớ ra một điều "tai hại" rằng Tôi quên bém mất quê nội thằng bạn ở Quan Lạn. Rằng thì ra cái bất ngờ nó từng tuyên bố rồi mà sẽ biết là đây. Nhưng thôi, dù sao đây cũng là một bí mật tôi muốn giữ riêng cho mình. Hãy cứ để Bí nhớ về những trái tim như kỉ niệm đẹp, để Thắng hài lòng với bí mật của nó. Chỉ như một món quà bất ngờ của biển thôi mà, phải vậy không?